

Recurs introdus la 28 septembrie 2007 de Comisia Comunităților Europene împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 18 iulie 2007 în cauza T-189/02, Ente per le Ville vesuviane/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Flynn, agent, asistat de A. Dal Ferro, avocat)

Cealaltă parte în proces: Ente per le Ville vesuviane

Concluziile recurente

- Anularea în parte a hotărârii pronunțate de Tribunal la 18 iulie 2007 în cauza T-189/02, în măsura în care prin aceasta a fost admisă acțiunea în anulare formulată de Ente per le Ville vesuviane;
- declararea inadmisibilității acțiunii în anulare formulate de Ente per le Ville vesuviane împotriva Deciziei Comisiei D(2002) 810111 din 13 martie 2002;
- obligarea Ente per le Ville vesuviane la plata cheltuielilor de judecată efectuate în prezenta procedură precum și în procedura în fața instanței de fond.

Motivele și principalele argumente

Comisia consideră admisibil recursul formulat împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță deoarece, în pofida faptului că a obținut câștig de cauză în fața instanței de fond, a căzut în pretenții în privința excepției de inadmisibilitate ridicate împotriva Ente per le Ville vesuviane.

Potrivit recurente, hotărârea atacată încalcă dreptul comunitar în măsura în care a fost declarată admisibilă acțiunea formulată de Ente per le Ville vesuviane, apreciindu-se că aceasta din urmă era vizată direct și individual în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE. Recurenta susține că, în conformitate cu jurisprudența comunitară, atunci când, astfel cum este cazul în prezenta cauză, se are în vedere un act adresat unui stat membru care are puterea discreționară de a repercuta sau nu efectele acestui act asupra reclamantei, nu se poate considera că decizia respectivă o privește în mod direct și individual pe reclamantă, indiferent de faptul că aceasta este sau nu „beneficiarul” fondurilor comunitare.

Acțiune introdusă la 1 octombrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană

(Cauza C-447/07)

(2007/C 297/41)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Rozet și L. Pignataro-Nolin, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că a prevăzut în legislația sa cerința cetățeniei italiene pentru ocuparea funcțiilor de căpitan și de ofițer (secund de navă) pe toate vasele care arborează pavilionul italian, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 39 CE;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia reține că legislația italiană care prevede obligația de a avea cetățenia italiană pentru ocuparea funcțiilor de căpitan și secund de navă pe toate vasele care arborează pavilionul italian nu este conformă cu articolul 39 CE care consacră principiul liberei circulații a lucrătorilor, în sensul în care a fost interpretat de Curte.

În cadrul celor două cauze referitoare la posturile de căpitan și, respectiv, de secund pe navele comerciale care arborează pavilionul spaniol (cauza C-405/01) și posturile de căpitan pe navele destinate „micii navigații” (Kleine Seeschiffahrt), în speță navele de pescuit care arborează pavilionul german și care practică pescuitul în larg pe scară redusă (cauza C-47/02), Curtea a precizat, în hotărârile din 30 septembrie 2003, propria interpretare a articolului 39 CE.

Comisia arată că, în cadrul prezentei proceduri, autoritățile italiene nu au formulat argumente diferite de acelea pe care le-au invocat la momentul respectiv în cauza C-405/01, cauză în care Republica Italiană a fost intervenientă, și pe care autoritățile franceze le-au susținut în cauza C-47/02. Aceste argumente au fost respinse de Curte în hotărârile din 30 septembrie 2003.

Comisia se limitează să arate că în răspunsul la avizul motivat din 22 mai 2007 autoritățile italiene nu contestă infracțiunea. Într-adevăr, acestea au arătat intenția lor de a renunța la obligația de a avea cetățenia italiană pentru ocuparea funcțiilor de căpitan și de ofițer (secund de navă), angajându-se să informeze Comisia despre eventualul rezultat al consultărilor dintre ministerele interesate.

Comisia nu a primit nicio comunicare privind calendarul de modificare a legislației italiene. Prin urmare, aceasta susține că legislația italiană care prevede obligația de a avea cetățenia italiană pentru ocuparea funcțiilor de căpitan și secund de navă pe toate vasele care arborează pavilionul italian nu este conformă cu articolul 39 CE care consacră principiul liberei circulații a lucrătorilor, în sensul în care a fost interpretat de Curte.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) la 3 octombrie 2007 — Roche SpA/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Cauza C-450/07)

(2007/C 297/42)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Roche SpA

Pârâți: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Întrebările preliminare

1) După prevederile articolelor 2 și 3 [din Directiva 89/105/CEE⁽¹⁾], care reglementează raporturile dintre autoritățile publice ale unui stat membru și întreprinderile farmaceutice — în sensul că stabilirea prețului unui medicament sau creșterea acestuia se efectuează conform indicațiilor furnizate de către autoritățile menționate, dar în măsura în care autoritatea responsabilă le acceptă, deci în baza unui dialog între întreprinderi și autoritățile care răspund de controlul cheltuielilor farmaceutice — articolul 4 alineatul (1) reglementează „blocarea prețului tuturor medicamentelor sau al anumitor categorii de medicamente”, concepută ca o măsură cu caracter general care trebuie revăzută, cel puțin o dată pe an, pentru a se decide menținerea sau nu a acesteia, ținând cont de condițiile macroeconomice existente în statul membru. Dispoziția atribuie autorităților competente un

termen de 90 de zile pentru a acționa și prevede că acestea trebuie să anunțe, la expirarea acestui termen, care sunt creșterile sau reducerile prețurilor care s-au efectuat, dacă este cazul. În măsura în care se referă la „reducerile care se efectuează, dacă este cazul”, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că, pe lângă măsura generală care constă în blocarea prețurilor la toate sau la anumite categorii de medicamente, autorizează de asemenea o altă măsură generală care constă în posibilitatea unei reduceri a prețurilor la toate sau la anumite categorii de medicamente sau sintagma „reduceri [...] dacă este cazul” se referă în mod exclusiv la medicamentele care sunt deja supuse blocării prețurilor?

- 2) În măsura în care impune autorităților competente ale unui stat membru să verifice, cel puțin o dată pe an, în cazul blocării prețurilor, dacă menținerea acestei blocări este justificată de condițiile macroeconomice, articolul 4 alineatul (1) poate fi interpretat în sensul că, dacă reducerea prețurilor este admisă ca răspuns la prima întrebare, este posibilă recurgerea la această măsură chiar de mai multe ori în cursul unui an și aceasta timp de mai mulți ani (începând cu 2002 și până în 2010)?
- 3) În sensul articolului 4 sus-menționat — ce trebuie citit în lumina considerentelor din directivă conform cărora scopul principal al măsurilor de control al prețurilor la medicamente este „promovarea sănătății publice prin asigurarea de stocuri disponibile adecvate de medicamente la un cost rezonabil” și evitarea discrepanțelor existente între aceste măsuri, care „pot împiedica sau denatura comerțul intracomunitar cu medicamente” — poate fi considerată ca fiind compatibilă cu legislația comunitară adoptarea de măsuri care fac referire la cuantumuri ale cheltuielilor doar „estimate”, mai degrabă decât „stabile” (această întrebare se referă la ambele situații)?
- 4) Cerințele referitoare la respectarea plafoanelor pentru cheltuielile farmaceutice pe care fiecare stat membru este competent să le stabilească trebuie să aibă legătură în mod special numai cu cheltuielile farmaceutice sau este posibil să se considere că statele membre au puterea discreționară de a ține totuși cont și de datele referitoare la alte cheltuieli sanitare?
- 5) Principiile transparenței și participării întreprinderilor interesate la măsuri de blocare sau de reducere generalizată a prețurilor la medicamente, principii ce decurg din directivă, trebuie interpretate în sensul că este necesar să se prevadă întotdeauna și în orice caz o posibilitate de derogare de la prețul impus [articolul 4 alineatul (2) din directivă] și o participare concretă a întreprinderii solicitante, cu consecința necesității pentru administrație de a motiva eventualul refuz?

(¹) Directiva 89/105/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind transparența măsurilor care reglementează stabilirea prețurilor medicamentelor de uz uman și includerea acestora în domeniul de aplicare al sistemelor naționale de asigurări de sănătate (JO L 40, p. 8, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 84).